

Zakaj ne?

V Evropi imamo območja, ki predstavljajo stičišče med sabo prepletajočih se etničnih identitet, ki jih je v zgodovini definirala raznolikost kulturnih, verskih, etničnih, političnih, umetnostnih in gospodarskih prostorov.

Z nastankom nacionalnih držav ter kulturnim in političnim vzponom t. i. »nezgodovinskih narodov« je v zgodovini obravnavanih regij prihajalo do medetničnih konfliktov, ki so bistveno zaznamovali odnose med etnijami . Nacionalni konflikti, ki temeljijo na etnični, religiozni in jezikovni heterogenosti so območja zaznamovali z izkušnjo vojn, etničnih čiščenj, sovraštva in izključevanja, in še danes ovirajo komunikacijo med narodi. Območje evroazijskega polmeseča, ki postaja hkrati meja Evrope in kjer se nahajajo izbrana raziskovalna območja, je prepredeno s številnimi ločnicami in mejami, sedanjimi in historičnimi, etničnimi, državnimi, religioznimi, kulturnimi in geografskimi. Kljub splošni demokratizaciji družbenega življenja in političnih odnosov se na mejah "stare" in "nove" Evrope še vedno ohranja mitologija manjvrednosti "out-grupe", ki ima pomembno vlogo pri utrjevanju lastne "in-grupe", kar povzroča med etnijami in drugimi družbenimi skupinami pogoste konflikte. To funkcijo oziroma te cilje dosegajo vodilne elite s širjenjem *ksenofobije*, z agresivnim nacionalizmom, rasizmom in podobno. Stik različnih kulturnih ali etničnih skupin spremlja torej po eni strani poudarjeni etnocentrizem v funkciji utrjevanja skupinske identitete in izključevanja "drugačnih", po drugi strani pa postopek pridobivanja oziroma podrejanja pripadnikov druge skupnosti k lastni grupi po principu *asimilacije in akulturacije*. To pomeni, da se statično etnocentrično razumevanje kulturnih prostorov v robnih ali stičnih delih teh prostorov v resnici srečuje z vrsto dinamičnih procesov, ki potekajo med mejnimi skupnostmi in slednje postavljajo v konfliktne ali koeksistenčne odnose. Potencialna konfliktnost območij pa se poveča, če je med etnijami prisotna ekonomska neenakost , ki se stopnjuje pri sočasnem hitrem prehodu v industrializacijo, kar je značilno tudi za izbrana raziskovana območja.

Zato je miroljubna koeksistenca narodov in razvoj blaginje posameznih evropskih okolij odvisna od medsebojnega razumevanja in tesnejšega sodelovanja

evropskih držav ob priznavanju enakopravnega partnerstva. Komunikacija in izmenjava informacij sta nujno potrebni, če naj bi izboljšali razumevanje raznolikih ekonomskih, družbenih in kulturnih okolij, to pa postaja najpomembnejša podlaga za razvoj skupnih strategij držav, ki so se odločile za skupno pot. Jezik, kultura in družba sta v nenehnem medsebojnem vplivanju. Poleg medkulturne jezikovne komunikacije pa je potrebno utrjevati in razvijati zavest državljanstva na ravni lastne države in širše evropske skupnosti. Zaradi kulturno sestavljene narave sodobne svetovne družbe si njenega delovanja ne moremo predstavljati brez etnične ozaveščenosti. Različne narodne skupnosti se namreč lahko le na osnovi medsebojnega poznavanja vživijo v lastnosti druge skupnosti in lahko brez predsodkov vstopajo v medsebojno interakcijo. Zato je Evropska unija to leto posvetila medkulturnemu dialogu, saj le tako lahko Evropa zaživi miroljubno ob boku s številnimi različnimi narodi, jeziki, navadami ter veroizpovedmi.